

РЕШЕНИЕ

№ 1486

гр. София, 05.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Красимир Машев
Членове: Златина Рубиева
Петя Алексиева

при участието на секретаря Невена Б. Георгиева
като разгледа докладваното от Красимир Машев Въззивно гражданско дело
№ 20221000502041 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение № 28/24.01.2022 г., постановено по гр. дело № 93/2021 г. по описа на ОС-гр. Перник, ГК, 2 състав, частично са уважени предявените от К. В. С. срещу Община Радомир деликтни искове с правно основание чл. 49 ЗЗД, във вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД за заплащане на следните суми: 1) 15000 лв. (този иск е отхвърлен за разликата до пълния му предявен размер от 40000 лв.), представляваща заместващо обезщетение за причинени неимуществени вреди – болки, страдания и страх, претърпени вследствие на ухапване от безстопанствено куче на 31.10.2020 г., ведно със законната лихва от момента на непозволеното увреждане – 31.10.2020 г., до окончателното ѝ изплащане и 2) 559,69 лв. (този иск е отхвърлен за разликата до пълния му предявен размер от 1372,12 лв.), представляваща компенсаторно обезщетение за причинените ѝ от същото увреждащо събитие имуществени вреди – заплатени разноски за медицински консумативи и лечение, ведно със законна лихва от подаване на исковата молба – 18.02.2021 г., до окончателното ѝ заплащане.

Решението е обжалвано от ответника в частта, с която са уважени предявените кумулативно обективно съединени деликтни искове, като поддържа, че обжалваното решение е необосновано и постановено при допуснато нарушение на материалния закон, тъй като неправилно е прието, че Община Радомир не е предприела достатъчни мерки спрямо безстопанствените кучета, за да се достигне до инцидент с ищцата. От друга страна, счита, че в нарушение на логическите правила ОС-гр. Перник е приел за установени определени правопораждащи спорното материално право юридически факти, които не се доказват от приетите по делото гласни и писмени доказателствени средства. Поддържа, че в производството пред първоинстанционния съд не било установено чрез пълно и главно

доказване, че твърдените травматични увреждания са причинени от безстопанствено куче.

В срока по чл. 263 ГПК въззиваемата не е подала отговор на въззивната жалба, но в проведеното пред САС на 22.11.2022 г. о. с. з. нейният процесуален представител изразява становище за нейната неоснователност, като счита, че ответникът-въззивник не е доказал изпълнение на задълженията си, предписани му от закона, като бездействието на негови служители е довело до настъпване на вредоносния резултат.

Първоинстанционното решение не е обжалвано в частта, в която кумулативно обективно съединените деликтни искове са отхвърлени до пълния им предявен размер, поради което в тази част то е влязло в сила и въззивният съд не дължи произнасяне.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна във връзка с наведените във въззивните жалби пороци на оспорения съдебен акт и възраженията на въззиваемите.

Воззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, поради което е допустима, но, разгледана по същество, е неоснователна.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо.

ОС-гр. Перник, 2 състав е бил сезиран с кумулативно обективно съединени деликтни искове с правно основание чл. 49 ЗЗД във вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД.

Когато вредоносните последици настъпват от действие или бездействие на лице, на когото е възложено да извършва определена работа, то правният субект, който е възложил тази работа, следва да носи уредената в чл. 49 ЗЗД, във вр. с чл. 45 ЗЗД гаранционно-обезпечителна отговорност за виновното деяние (действие или **бездействие**) на лицата, на които е възложил да упражняват надзора и грижите за безстопанствените кучета. Когато при изпълнение на така възложената работа е допуснато нарушение на **предписани** или други общоприети правила, отговорността е по чл. 45 ЗЗД, съответно **чл. 49 ЗЗД**. В този смисъл са задължителните за съда тълкувателни разяснения, дадени в т. 3 от Постановление № 4/1975 г. на Пленума на ВС и т. 2 от Постановление № 17/1963 г. на Пленума на ВС.

Отговорността на лицата, които са възложили другиму извършването на някаква работа, за вредите, причинени при или по повод на тази работа, е за чужди противоправни и виновни действия или **бездействия**. Тази отговорност има обезпечително-гаранционна функция и произтича от вината на натоварените с извършването на работата лица. Правните субекти, които са възложили работата, във връзка с която са причинени вредите, не могат да правят възражения, че са невиновни в подбора на лицата и да се позовават на други лични основания за освобождаването им от отговорност. Съгласно задължителните за съда тълкувателни разяснения, дадени в Постановление № 7/1959 г. на Пленума на ВС, юридическите лица отговарят по чл. 49 ЗЗД за вредите, причинени от техни работници и служители при или по повод на възложената им работа и тогава, когато не е установено **кой конкретно** измежду тях е причинил тези вреди.

За да възникне притезателното право на увредения срещу Община Радомир за обезвреждане на неимуществените и имуществените вреди, причинени виновно от изпълнителя при или по повод на възложената работа от нападение от безстопанствени кучета, трябва в обективната действителност да бъдат осъществени следните материални предпоставки (юридически факти): 1) за увредения да е възникнало право на вземане на извъндоговорно основание срещу причинителя на вредата – арг. чл. 45, ал. 1 ЗЗД, т. е. вредите да са причинени от делинквентна чрез неговото виновно и противоправно поведение и 2) виновното лице да е причинило вредите при или по повод на изпълнение на

възложената работа от Община Радомир чрез своето действие или **бездействие**.

Не е спорно между страните правнорелевантното обстоятелство, че на 31.10.2020 г., около 16,15 ч. ищцата е била нападната (провалена на земята) и ухапана от куче, като са й причинени следните травматични увреждания: **фрактура** на четвърта дланна кост на лява ръка (без разместване на фрагментите); рани по дланта и гръбната повърхности на четвърти и пети пръст на лявата ръка; множествени травми в областта на дясна предмишница, дясно седалище и бедро, дясно бедро към подбедрицата, съчетаващи дълбоки охлузвания и подкожни кръвонасядания. Тези обстоятелства се установяват и от събраните по делото писмени и гласни доказателствени средства. От приетата като компетентно изготвена и неоспорена от страните СМЕ, извършила анализ на удостоверените в представените по делото медицински документи правнорелевантни факти, се установява, че травмата в областта на лявата ръка, изразяваща се в счупване на четвърта дланна кост и мекотъканни увреждания по дланна и гръбна повърхности на лява ръка са отнели **в значителна степен** основните функции на ръката, а именно хватателната - за един дълъг период от време (от представените пред въззивната инстанция медицински документи се изяснява, че тези неблагоприятни последици не са отминали и към настоящия момент – установява се **липса на захват** на лявата ръка, затруднено до невъзможно сгъване и разгъване на пръстите, като тези промени са по-изразени на пръсти 3, 4, 5; болки при флексия и екстензия). В резултат на тези мекотъканни увреждания пострадалата е търпяла физически болки и страдания, по-значителни в първите дни след инцидента, като възстановителният период при този вид травми и характеристика продължават около 3-4 седмици. Вещото лице изяснява правнорелевантното обстоятелство, че процесните травматични увреждания са в пряка причинно-следствена връзка на действие на твърди тъпи, в т. ч. островръхи предмети, каквито представляват кучешките зъби, поради което те отговарят на получени по време и място, за които се твърди в исковата молба, а именно в резултат на ухапвания от куче при инцидента, настъпил на 31.01.2020 г.

Основният спор по делото се съсредоточава върху обстоятелството дали кучето, което е нападнало ищцата, е безстопанствено, респ. дали общината чрез своите поделения и служби е изпълнила нормативно установените задължения за упражняване на надзор върху бездомните кучета, респ. дали те са положили необходимата грижа за овладяване на популацията на бездомните кучета на територията на общината – за да бъдат предотвратявани нападения на кучета над гражданите.

От показанията на св. К. С., съпруг на ищцата, се установява, че на 31.10.2020 г. той непосредствено е възприел процесния инцидент – първоначално е чул писък, зов за помощ. Излизайки на улицата, видял, че в дъното на улицата, под орех има паднал човек (впоследствие се изяснило, че това е неговата съпруга), както и куче, „което блъскаше човека и го хапеше” – черно на цвят, едро, около 50 кг. Впоследствие станало ясно, че преди него е минал автомобил, чийто водач е помогнал на неговата съпруга – „Видях, че, когато кучето хапеше човека, някакъв друг човек удряше кучето с прът. Това стана на 50 м. от мен. Аз се приближавах. Според мен кучето се уплаши от мен и избяга в посока игрището”. Свидетелства, че от ръката на съпругата му текла кръв – „Плачеше, видях я много уплашена. Когато видях кръвта, много се уплаших”. Изяснява правнорелевантното обстоятелство, че в дъното на улицата, където е настъпил инцидентът, имало кофи за боклук, като кучето било безпризорно (безстопанствено) – „Без да има никакви белези. Нито имаше щамповане, нито наморник, нито каишка за врата. Преди този случай виждал в с. Дрен да се разхождат бездомни кучета – „Даже съм им давал хляб”. Друг път е виждал агресивни безстопанствени кучета. Свидетелства, че за настъпилия инцидент се обадили на тел. 112 за помощ, но операторът ги посъветвал да сигнализират полицията за нападението. Изяснява, че пострадалата все още изпитва страх от кучета, стресирана е, поради което е посещавала психолог. Захватът на увредената (захапаната от кучето) ръка не е възстановен, трите пръста са изправени.

Свидетелят М. С., дъщеря на пострадалата, установява, че лечението било продължително, като се консултирали с няколко лекари – поради посттравматичните увреждания след ухапване от кучето. След инцидента отишла при кметския наместник на селото, потърсила съдействие, но не се установил собственик с такова куче. Преди много често срещала в селото едри бездомни кучета – чувала, че имало и други нападения над хора. Ходила и в сградата на Община Радомир, за да поиска съдействие, но от там я посъветвали да се обърне към кметския наместник. Впоследствие майка ѝ подала жалба до РУ-Радомир, като именно свидетелката я е съпровождала навсякъде. Кметският наместник обяснил, че той не може да се справи с бездомните кучета, тъй като „има ветеринар, който идва, **кастрира ги и пак ги връща**”. В Община Радомир са ѝ изяснили, че, след като кучетата се кастрират, ти се връщат на мястото, откъдето са взети – „Всички бездомни, безстопанствени и агресивни – защото така ми казаха”.

Тези факти се потвърждават и от показанията на свидетеля Ж. Ж., старши специалист по екология и гори при ответната община – „В Община Радомир има програма за овладяване популацията на безстопанствените кучета, тя се изразява в кастрация, обезпаразитяване и овладяване популацията на бездомните кучета. След кастрация на бездомните кучета има период на възстановяване – в кабинета на ветеринаря, а **след това се връщат на мястото, от където са взети**”. Свидетелства, че след кастрацията кучетата се маркират – марката, която е видима, се полага на ухото. Изяснява, че през 2020 г. не е имало сигнал в Община Радомир за агресивно куче.

От показанията на свидетеля П. Р., кметски наместник на с. ***, се установява, че **за процесното ухапване от куче** е научил от секретаря на кметството – един-два дни след инцидента („**Мястото на произшествието** е на около 60-70 м. от моя дом”). Не знае в този район да има такова постоянно пребиваващо куче – от 2011 г. бил получил само един сигнал за агресивно куче. Според неговите субективни възприятия ако кучето е агресивно, ветеринарят го взима и не го връща. Свидетелства, че в селото има около 8-10 бездомни кучета, които са маркирани – „Доколкото ми е известно, не са агресивни, не нападат хора”.

При съвкупната преценка на всички установени от свидетелите правнорелевантни факти и настоящата съдебна инстанция достига до категоричния фактически извод, че на процесния ден и място ищцата е била нападната и ухапана от безстопанствено куче, което е било едро и с черна окраска. Наистина, очевидецът – нейният съпруг, в началото – когато е чул виковете на неговата съпруга за помощ, не го е видял отблизо, но впоследствие го е възприел по-подробно, поради което той го описва като едро черно куче. От друга страна, в тази шокираща за него и ищцата ситуация водещото е било да се помогне на поваления от кучето човек, а не да се запомня с подробности нито кучето, нито другия човек, който е предотвратил настъпването на по-тежките последици за безпомощната в тази ситуация пострадала. Фактът, че именно безстопанствено куче е нападнало и е причинило установените по делото травматични увреждания на ищцата, се установява не само от показанията на нейния съпруг, а както от субективните възприятия на кметския наместник (**за процесното ухапване от куче** научил от секретаря на кметството – един-два дни след инцидента, като „**мястото на произшествието** е на около 60-70 м. от моя дом”), така и от обстоятелството, че семейството на ищцата се е обадило на спешния телефон № 112 и е сигнализирило Община Радомир, кметския наместник на селото и РУ-Радомир. Именно от писмо с изх. № 3887/14.12.2020 г., съставено от прокурор при РП-гр. Перник, ТО-Радомир, се изяснява правнорелевантното обстоятелство, че ищцата е подала сигнал за релевантното нападение и ухапване от безстопанствено куче, като е образувано досъдебно производство за извършено престъпление по чл. 325в, ал. 1 НК (за причиняване на средна или тежка телесна повреда от гръбначно животно, което се намира под надзор, но не е са положени достатъчно грижи за предотвратяване настъпването на вредоносния резултат).

От Постановление за спиране на наказателното производство, издадено от прокурор

при РП-Перник, ТО-Радомир, се установява, че по образуваното по сигнал на пострадалата досъдебно производство – въпреки осъществените **множество** оперативно-издирвателни мероприятия и процесуално-следствени действия, не е установено нито лицето, което е полагало грижи за кучето, нападнало К. С., нито кучето, което е причинило травматичните увреждания на пострадалата.

От друга страна, от Обобщения доклад, изготвян ежесечно от ветеринаря до Община Радомир, се установява, че през м. 10. и 11.2020 г. (инцидентът е настъпил на 31.10.2020 г.) са заловени, кастрирани, обезпаразитени, ваксинирани против бяс и маркирани с индивидуална ушна марка и чип общо две кучета от с. *** (по едно за всеки един от тези месеци, вкл. седмица след инцидента – на 06.11.2020 г., **1 бр. мъжко куче**).

При съвкупния анализ на тези правнорелевантни факти и въззивният съд достига до категоричния фактически извод, че ищцата установи чрез пълно доказване (безспорно, несъмнено), както предписва правната норма, уредена в чл. 154, ал. 1 ГПК, че едрото куче, което я е нападнало, повалило и ухапало, е било безстопанствено. Тя е направила всичко възможно за издирване на неговия собственик, ако е имало такъв, като е сигнализирала за инцидента всички надлежни държавни (общински) институции – Община Радомир, кметския наместник на с. *** и полицията в гр. Радомир. Щом след извършването на оперативно-издирвателни мероприятия и процесуално-следствени действия не е установено нито лицето, което е полагало грижи за кучето, нападнало К. С., нито кучето, което е причинило травматичните увреждания на пострадалата, единственият възможен фактически извод представлява логическото умозаключение, че това агресивно куче е било **безстопанствено**. Ирелевантно е обстоятелството дали то е било маркирано или не – както бе изяснено, всички уловени бездомни кучета, след тяхната кастрация „се връщат на местата им” (съгласно заключителната част на утвърдената от Община Радомир Програма за овладяване на популацията на безстопанствени кучета на територията на общината). Следователно, и немаркирано бездомно куче би могло да е нападнало ищцата. В случай че ответната община твърди, че **въпреки** осъществените от полицейските органи оперативно-издирвателни мероприятия процесното куче е имало свой стопанин, именно тя е следвало да проведе насрещно (непълно) доказване, каквато процесуална възможност е била предоставена на въззивника от САС с доклада на въззивната жалба, извършен по реда на чл. 267, ал. 1 ГПК с Определение от 18.07.2022 г. Такова доказване не бе проведено до края на съдебното дирене и пред въззивната инстанция - ирелевантни в това отношение са доказателствените затруднения на тази страна, изразяващи се в обстоятелството, че „Общината не разполага с юридически, процесуален или логически инструментариум, с който да може да обоснове и докаже, че кучето е било със стопанин” (становището на процесуалния представител, удостоверено в молба с вх. № 24815/21.11.2022 г.).

Както бе изяснено, същественото е, че ищцата установи по несъмнен начин – при съвкупната преценка на всички събрани по делото доказателствени средства, че процесното куче е било безстопанствено (щом и разследващите органи, компетентните органи на общината и уведоменият кметски наместник не са успели да установят собственика, **единственият** възможен фактически извод, който се подкрепя и от показанията на очевидеца-свидетел – съпруга на ищцата, представлява съждението, че кучето е било безстопанствено; съдът не може да възлага по-високи доказателствени изисквания на пострадалия от такова куче, при все че ответникът не е доказал **положителния** факт за наличие на собственик, а ищцата **по несъмнен начин** установи **отрицателния** факт за липса на стопанин на кучето).

В този смисъл по същество са и мотивите към Решение № 262/11.05.2010 г. по № 1155/2009 г. по описа на ВКС, IV г. о., постановено по реда на чл. 290 ГПК: „Съдът е длъжен да съобрази естеството на факта, подлежащ на доказване и да се ръководи не само от буквалното възпроизвеждане на конкретни обстоятелства, **но така също и от житейската**

логика и опитните правила. Тъй като безстопанствените кучета нямат определена визуална характеристика, е разбираемо, че свидетелката П., очевидец на инцидента, не би могла категорично да определи кучето като безстопанствено, но фактът, че то е нападнало ищцата на улицата и там не е имало човек, който да покаже признаци, че е стопанин на кучето, е индиция, че кучето е безстопанствено. Съдът не е отчел в цялост показанията на свидетеля П., която е заявила, че кучето е част от глутница, обикаляща около блока на ищцата и по тази причина свидетелката е сигнализирала службите в общината да вземат мерки. Показанията на свидетелката, макар и косвени, насочват към логическия извод, че се касае за ухапване от **безстопанствено куче**”.

Съгласно чл. 40, ал. 2 и ал. 3 ЗЗЖ общинските съвети приемат програми за овладяване популацията на безстопанствените кучета и предвиждат средства за изпълнението им, като кметовете на общини организират изпълнението на тези програми и ежегодно внасят отчет за тяхното изпълнение пред изпълнителния директор на Българската агенция по безопасност на храните. В ЗЗЖ са предвидени редица задължения на общинските органи за овладяване популацията на безстопанствените кучета, като несъмнено целта на закона е подобни кучета да не са на свобода в населените места, тъй като са заплаха за живота и здравето на хората. С оглед на това законът предписва, че общинските власти са длъжни да вземат **под надзор** всички безстопанствени кучета чрез залавянето, кастрирането, обезпаразитяването, ваксинирането им срещу бяс и настаняването им в изградени и стопанисвани от тях приюти (чл. 47, ал. 1 ЗЗЖ). Следователно, основната мярка за надзор е именно настаняването на кучетата в приюти – арг.чл. 41, ал. 1 ЗЗЖ, като само по изключение се допуска те да бъдат връщани на местата, от които са взети - чл. 47, ал. 3 ЗЗЖ. Ако е било проявено агресивно поведение от безстопанствени кучета, то тогава се касае до **грешна преценка** на общинските органи да върнат кучетата по местата, от които са взети, вместо да ги настанят в приюти. Следователно, надзорът и грижите по отношение на безстопанствените кучета са възложени на общините чрез техния изпълнителен орган – кмета.

Настоящата съдебна инстанция приема, че макар и общината да е създала стройна система от мерки за надзор върху безстопанствените кучета, намиращи се на нейна територия, те не са приложени адекватно, съответно на популацията от бездомни кучета, като по улиците в населените места на общината са останали агресивни кучета, които нападат хора, причинявайки им телесни увреждания и психически стрес. Следователно, доказано е виновното неизпълнение на нормативно установеното задължение Община Радомир чрез своите служители да осигурява безпрепятствено придвижване на хора по улиците на общината, незаплашвани от агресивни бездомни кучета, поради което е установен фактическият състав, обуславящ възникването на обезпечително-гаранционната отговорност на ответната община за противоправното бездействие на нейни служители – по реда на чл. 49 ЗЗД. Нещо повече, както от свидетелските показания на общинските служители, така и от утвърдената Програма за овладяване на популацията на безстопанствените кучета на територията на Община Радомир се установява, че не е предвидено като основна мярка за надзор върху безстопанствените кучета тяхното настаняване в приюти и насърчаване на тяхното осиновяване (каквато е нормативната цел на законодателя), а като най-ефективна и „малко скъпоструваща мярка” представлява основният използван от общината метод – „кастриране и връщане на животните по местата им”, тъй като е прието, вероятно и с оглед на спестяване на финансови средства, че „методите на улавяне и настаняване в приюти не са практични – поради големия брой животни, които се обхващат и впоследствие високите разходи за обгрижване”.

Общините трябва да осъществяват дейности, които да водят до подобряване живота на хората в общността, поради което е ирелевантно дали според Община Радомир мерките за справяне с бездомните кучета са „само в рамките и съобразно определеното финансиране, изрично заложено в бюджета, приет от Общинския съвет и касаещ конкретно справяне на с

бездомните кучета”, в какъвто смисъл са неоснователните правни доводи на въззивника. По същество в този смисъл са и множество определения на ВКС, с които не се допускат до касационен контрол решения на въззивни състави, уважаващи по сходни казуси с настоящия деликтни искове срещу общини за причинени неимуществени вреди на пострадал от нападения и ухапване от безстопанствено куче – напр. Определение № 321/8.07.2022 г. на ВКС по гр. д. № 222/2022 г., II г. о., ГК; Определение № 246/7.06.2022 г. на ВКС по гр. д. № 643/2022 г., II г. о., ГК; Определение № 60522/24.06.2021 г. на ВКС по гр. д. № 478/2021 г., IV г. о., ГК и Решение № 50151/19.10.2022 г. на ВКС по гр. д. № 2598/2021 г., III г. о., ГК, с което е обобщена формираната до настоящия момент практика на ВКС – „По делото е установена проявата на агресивно поведение на куче, за което се твърди, че като безстопанствено, е под надзора на общината. Подобна проява свидетелства за бездействие от страна на общината по отношение на задължението ѝ по [чл. 50, т. 2 ЗЗЖ](#) да вземе мерки за предотвратяване на подобни прояви. В тежест на ответната община е да докаже, че е осъществила така вмененото ѝ задължение с дължимата грижа, т. е. набелязала е адекватни за целта мерки и упражнявайки законовите си правомощия, е направила необходимото според възможностите си за изпълнението им. Подобно доказване не е проведено. В подкрепа на възражението си, че не е бездействала, ответната община е представила по делото програма за овладяване популацията на безстопанствените кучета на територията на СО 2012-2016 г., справки за дейността на приюти за безстопанствени кучета в кв. Сеславци, писмо, заповед, сигнал и отчет на изпълнение на мерките по т. VI от програмата (мерки по изпълнение на целите). Сред целите на програмата липсва такава за овладяване агресивното поведение на безстопанствените кучета. Като метод за разрешаване на проблема с тях е предвидена единствено евтаназията им и връщане по места само на неагресивните и здрави кучета. Евтаназията на кучета, чието агресивно поведение представлява опасност за хора и животни, е предвидена и като мярка за изпълнение на целите по програмата. В отчета на изпълнението на мерките по програмата липсват каквито и да е данни във връзка с изпълнението на тази мярка... Така по делото е останало недоказано, както че ответникът е набелязал адекватни на правомощията си по [чл. 50](#) и [чл. 59 ЗЗЖ](#) мерки, така и че е предприел изпълнението им, поради което, в приложение правилата за разпределение на доказателствената тежест, следва да се приеме, че е налице противоправно бездействие, което е основание за ангажиране отговорността на СО по [чл. 49 ЗЗД](#)”.

Тъй като неимуществените вреди, които представляват неблагоприятно засягане на лични, нематериални блага, не биха могли да бъдат възстановени, предвиденото в закона обезщетение не е компенсаторно, а заместващо и се определя съобразно критериите, предписани в правната норма на чл. 52 ЗЗД – по справедливост от съда. Съгласно ППВС № 4/1968 г. понятието „справедливост” по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението.

Във въззивната жалба не се релевира правен довод за неправилно прилагане на критериите, уредени в чл. 52 ЗЗД, при определяне на заместващото обезщетение за причинените на ищцата неимуществени вреди от нападението, повалянето и ухапването от куче, поради което въззивният съд не следва да се произнася дали законосъобразно е определено това обезщетение (арг. чл. 269, изр. 2 ГПК). Но само за пълнота на изложението трябва да се изясни, че от събраните по делото доказателства, вкл. и от новоприетите от САС се установява по несъмнен начин, че, от една страна, ищцата е преживяла освен физически болки и психически дискомфорт, изразяващ се в стрес и страх от кучета, а от друга, тя все още не се е възстановила от травматичните увреждания на лявата ръка, причинени от ухапването на кучето – липса на захват на лявата ръка; затруднено до невъзможност сгъване и разгъване на пръстите на ръката – промените са по-изразени на пръсти 3, 4 и 5; болка при флексия и екстензия. Следователно, заместващото обезщетение за причинените на пострадалата неимуществени вреди от нападението, повалянето и

ухапването от кучето възлизат поне на 15000 лв., каквато сума е присъдена от първоинстанционния съд.

Тъй като въззивникът не навежда конкретни правни доводи относно неправилността на първоинстанционното решение и в частта, в която е уважен деликтният иск за заплащане на компенсаторно обезщетение за причинените на ищцата имуществени вреди от процесното непозволено увреждане, изявяващи се в заплатени разноски за лечението и възстановяването на пострадалата – в размер на сумата от 559,69 лв., и в тази част въззивната жалба е бланкетна (съдържа общо оплакване за незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт), поради което въззивният съд, преценявайки, че решението и в тази част е валидно и допустимо, като не е постановено при нарушаване на императивни материалноправни норми, следва да го потвърди и в тази част (арг. чл. 269, изр. 2 ГПК).

С оглед на обстоятелството, че правният извод, до който въззивната инстанция е достигнала, изцяло съответства на крайните правни съждения на първоинстанционния съд, обжалваното решение следва да бъде потвърдено като правилно, а въззивната жалба да се остави без уважение.

При този изход на правния спор, предмет на настоящото съдебно производство, на основание чл. 38, ал. 2 ЗА в полза на адв. Б. М. от САК трябва да се присъди сумата от **1800,37 лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение за осъщественото пред въззивния съд безплатно процесуално представителство.

Така мотивиран, Софийският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 28/24.01.2022 г., постановено по гр. дело № 93/2021 г. по описа на ОС-гр. Перник, ГК, 2 състав, в обжалваната част.

РЕШЕНИЕТО в останалата необжалвана част е влязло в сила.

ОСЪЖДА на основание чл. 38, ал. 2 ЗА ОБЩИНА РАДОМИР, със седалище и адрес на управление гр. Радомир, пл. „Свобода” № 20 да **заплати** на адв. Б. М. от САК, с адрес гр. ***, ул. „***” № ***, ет. ***, ап. *** сумата от **1800,37 лв.**

РЕШЕНИЕТО в частта, в която е уважен предявеният иск за заплащане на сумата от 559,69 лв. (компенсаторно обезщетение за причинените имуществени вреди), е окончателно и не подлежи на обжалване, а **в останалата част** може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд по правилата на чл. 280 ГПК в 1-месечен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от настоящото Решение да се връчи на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____